

37

PROCANCELLARIVS
D. FRANCISCVS GVILIELMVS
ROMANVS
SOLEMNIA INAUGVRALIA
CANDIDATI CLARISSIMI
CAROLI GVILIELMI MVLLER
D. XIII. APRIL. MDCCLII
CELEBRANDA
INDICIT.

Coll. diss. A
214, 27

Diss. A. 214. (27)

PROOINCIALIUM
D. FRANCISCVS GALIENVS
ROMANVS
SOLVM INVAQVAM
CAPIQVAM CLARISSIM
CAROLVS GALIENVS
D. XII. APR. MDCCCLII
CELEBRANDA
INDICIT



12. 11. 1852



Saepe circa res alioquin tritas et peruulgatas, quoties illae denuo expenduntur vel ad vsum pragmaticum perferuntur, aliquid obseruare licet, quod vltiorem vel sensus explicationem vel veritatis inuestigationem requirit. Sic inter causas exhaeredationis in Nou. 115. cap. 3. definitas, ponitur §. 2. etiam grauis in parentem iniuria: sed quae-nam iniuria sit grauis, adhuc disputari potest. Illa sine dubio grauis est, quae etiam in extraneo talis foret, v. Leyser ad Pand. Sp. 357. med. 1. Sunt tamen, qui putant, grauem iniuriam non esse, nisi eam, quae delicti contra leges patrati parentes arguit, v. Berger. Oec. Iur. p. 372. Trita res est donatio propter nuptias, et tamen circa effectum eius moralem variant Scriptores et fluctuant, v. Ludou. π. Tit. de Iur. dot. §. 10. Stryk. Caut. Contr. Sect. 3. c. 8. §. 28.

A 2

Carpz.

III

Carpz. P. 2. c. 42. def. 1. Trita res est das Jarwort, et tamen disputatum est, num idem effectus illi de sponsalibus promissioni tribuendus sit, qui sponsalibus ipsis, v. Thomaf. de Pact. futur. Sponsal. Titii Spec. Iur. Eccles. L. 4. c. 1. §. 6. Leyser. ad π. Sp. 290. med. 1. Trita Germanorum vox est: mündig, sed aliquando maiorenem, aliquando puberem significat. Germani veteres pubertatem a maiorenitate non distinxerunt, sed omnes, qui legitimam et plenam aetatem non attigissent, nec liberam bonorum suorum administrationem nacti essent, unmündige appellauerunt. At postquam Ius Romanum inualuit et discrimen inter puberes et maiorenes receptum fuit, vox mündig promiscue adhiberi et aliquando de eo, qui pubes tantum, non autem, qui maiorenis est, dici cepit, Gloss Germ. Sp. Sax. L. I. art. 23. Schilt. Ex. 2. §. 25. Exferit se vis huius interpretationis in substitutione aliisque rerum argumentis, Leyser Sp. 362. med. 5. Trita pridemque ex principiis Romanis explicata distinctio contractuum est, in eos, qui bonae fidei sunt, et qui stricti iuris. Non desunt, qui simpliciter usum illius doctrinae in foris Germanorum asserunt, nec desunt, qui melioribus rationibus negant. Nos iam de *Stipulatione*, quid obseruatum sit, dicemus.

In ore omnium, qui tractant Iuris disciplinam, versatur stipulatio, in omnibus fere Iuris Romani paginis occurrit stipulatio; ex instituto vel in compendiis vel peculiariibus scriptis passim exponitur stipulatio: nihilominus tamen, velut in spicilegio, quod facere licet, *duo*, quae ad Theoriam pertinent, *unum*, quod ad Praxin, paulo penitius consideranda animaduertimus. Primo non satis clare passim doceri videtur, in quo consistat forma illius contractus, quem verborum obligationem vocant, a Romanis praescripta. Nam vel promiscue proponuntur naturalia et positia, vel id, quod specialiter ad solennitatem verbalem pertinet, a plerisque obscure traditur. Deinde sunt, qui existimant, ipso Iure Romano recentiore L. 10. C. de contrah. et committ.

mitt. stip. et §. 1. I. d. V. O. omnem solennitatem verborum sublatam esse. Denique Maiorum nostrorum de usu stipulationis Romanae doctrina insignem passa est metamorphosin, qua usus ille negatur.

Quod igitur ad solennitatem attinet, missis iam aliis Institutionum et Pandectarum interpretibus, exempli causa nominare sufficiet vnum Heineccium, egregium alias Antiquitatum Romanarum inuestigatorem. Hic externam stipulationis formam pactorumque et stipulationum differentiam hanc esse dicit, quod stipulationes fiant interrogatione et responsione congrua, v. Ei. Elem. Iur. L. 3. Tit. 16. §. 833. 838. et Tit. 20. §. 870. i. §. 871. Quae doctrina sensus maxime ambigui esse videtur. Quid enim intelligi debet per interrogationem et responsionem? quid per congruam? si mutuus consensus seu vtriusque paciscentis voluntas in idem placitum conspirans, v. L. 10. ff. d. donat. L. 55. 57. ff. de O. et A. tum naturale hoc est, non positium Iuris Romani; nam contradictio in adiecto foret, consensum esse, cum tamen contrahentes dissentiant in re et eius qualitate vel quantitate, nisi in continenti stipulatori diuersitas placeat; neque oriri posset ius et obligatio deficiente adhuc partis vtriusque voluntate. Exemplum adducit Tribonianus in Instit. Tit. de inutil. stip. §. 5. veluti, si quis decem aureos a te dari sibi stipuletur, tu quinque promittas, aut si ille pure stipuletur, tu sub conditione promittas. Si vero interrogatio et responsio, si verba congrua idem signare debent, quod solennes formulae, vel personarum praesentia et verba ore prolata, quis quaeso ex solo interrogationis et responsionis aut congruentiae vocabulo colliget vel diuinando assequetur, praesentiae personarum et verborum ore nuncupatorum solennitatem per interrogationem et responsionem congruam indicari, cum sensus grammaticus tale quid non ostendat, de sensu autem iuridico et terminis artis non constet, nisi clara eorum addatur definitio vel explicatio. Haec in dicto celeberrimi Auctoris loco ob-

seruare licuit: non quod putem, a praestantissimo Viro veram instituti Romani rationem ignoratam esse, sed quia miror et nescio, quo casu factum sit, ut is rem illam in elementis ita tradiderit, cum in Syntagmate Antiquitatum L. 3. Tit. 15. §. 4. 5. 6. mysterium illud clarius pleniusque exposuerit, atque lucem doctrinae alias tenebrae affuderit. Quare collectis iis, quae Huberus in Pos. ad Inst. h. t. et Heineccius c. l. iam obseruarunt, legesque monstrant, de stipulationis natura a Romanis formata sic habendum: Stipulatio in se spectata nihil aliud est, quam solennis verborum conceptio, qua consensus tam obligatorius, quam ad liberationem tendens exprimi potest, L. 5. §. 1. ff. d. Verb. Obl. hinc quosuis contractus, etiam illos, quos Romani sensu speciali vocant consensuales, e. g. emtionem, locationem ceterosque per stipulationem h. e. verbis solennibus celebrare licuit. Haec igitur stipulatio contractus non est. Verum, si *nudum pactum obligatorium* per verba solennia explicetur, existit *stipulatio*, tanquam *peculiaris contractus verbalis*, si *consensus liberatorius*, tum stipulatio appellatur *acceptilatio*, L. 27. §. 2. ff. de Pact. Vtriusque igitur stipulationis consideratio cum doctrina generali de pactis conuenit, nisi quod in contractu verbali seu stipulatione, speciatim dicta, non solum ad *consensum*, sed etiam *verba solennia* respiciatur. Illud vero expediendum est, quaenam sit illa verborum solennitas? Secundum Leges Pandectarum requiruntur 1) verba, hinc non sufficit natus vel aliud factum, L. 1. §. 2. ff. de Verb. Obl. 2) verba *ore prolata*, hinc per scripturam aut epistolam stipulatio fieri nequit, L. 5. §. 1. ff. d. Verb. Obl. pr. I. d. t. hinc mutus, et quicumque articulata voce caret, stipulationem celebrare nequit, L. 1. pr. §. 2. d. t. L. 1. §. 14. ff. de Obl. et Act. Porro 3) hoc fieri debet *inter praesentes*, qui se inuicem audire possunt, pr. et §. 1. I. de Verb. Obl. L. 1. pr. ff. d. t. hinc licet per internuncium verba nuncupari queant, tamen illa quidem nuncupatio non sufficit, nam verborum obligatio inter absentes con-

cepta

cepta inutilis est, §. 11. I. de inutil. Stip. L. 14. C. de contr. et comm. stip. quemadmodum et surdus impeditur, quia stipulatio confici non potest, nisi utroque loquente et altero alterum audiente, L. 1. ff. de V. O. §. 7. I. de inutil. Stip. 4) Eieri debet interrogatio et responsio *in conti-*
nenti, L. 12. pr. ff. de duob. reis const. hinc si alter ho-
 die interroget, alter postero die respondeat, nulla oritur
 obligatio, nec alius actus interuenire debet, L. 137. ff. d.
 V. O. Denique 5) adhibendae erant *certae formulae*,
 quae etiam solennia verba in §. 1. I. d. V. O. directa ver-
 ba in L. 10. C. de contr. et comm. stip. item ciuilia et
 legitima vocantur, quibus opponuntur vulgaria verba,
 L. 16. ff. de fideicomm. lib. In responsione repetenda
 fuisse videntur eadem verba, quae adhibita fuerunt ab in-
 terrogante, veluti: spondes? spondeo; fide promittis?
 fide promitto, etc. Interim tamen responsio verbis aequi-
 pollentibus facta et si ex comparatione cum praecedenti
 interrogatione consensus percipi queat, etiam suffecisse
 videtur; nam Vlpianus in L. 1. §. 2. I. de V. O. dicit:
 Si quis ita interroget: *dabis?* et alter respondeat: *quid-*
ni? et is utique in ea causa est, ut obligetur. Notan-
 dum adhuc foret illud stipulationis momentum, quo re-
 quiritur etiam intentio seu animus et propositum contra-
 hendi stipulationem seu contractum verbalem. Etsi enim
 partes utantur verbis solennibus, tamen stipulatio non est,
 si contrarium probetur, quod non animo stipulantium
 hoc factum sit, sed tantummodo paciscentium, L. 7.
 §. 12. ff. de pact. Verum de hoc, non est, cur simus
 adeo solliciti, cum Ictus in eadem lege doceat, ex verbis
 solennibus praesumi animum stipulantium, ac verba non
 tantum pactionis loco accipi, sed etiam stipulationis, nisi
 contrarium specialiter adprobetur.

Tam diu vero durauit ista formularum solennitas,
 quamdiu perstitit in Occidente Romanorum imperium,
 fortassis etiam quamdiu iuris Romani antiqui usus fuit in
 Italia.

Italia. Nam in Oriente, tempore demum *Leonis Thracis*, solenne formularum carmen displicuit. Sic noua Leonis Sanctione, lege scilicet 10. C. de contr. et comm. stip. magna dignaque strages solennibus illis stipulationibus illata est. Videamus ipsa Legis verba: *Omnes, inquit Imperator, stipulationes, etiamsi non solennibus vel directis, sed quibuscunque verbis consensu contrahentium compositae sint vel Legibus cognitae, suam habeant firmitatem.* Leonem de solennibus formulis loqui, non de omni reliqua stipulationum solennitate, manifestum videtur. Nam verba tantum solennia, verba directa, notat eius sanctio, praesentiae vero partium contrahentium et loquelae, caeterarumque solennitatum nullam facit mentionem. In summa: conceptas tantum et iure antiquo probatas formulas sustulit, ac in eorum locum quorumuis verborum opportunitatem admisit, quia de verbis tantum loquitur verborumque ad exprimenda animi sensa aptitudine. Illa vero ad vim stipulationis adhuc requiruntur, vt fiat 1) verbis, 2) utroque loquente, 3) praesente, 4) in continenti h. e. sine notabili interuallo. Consentientem habemus Huberum in Pos. ad Instit. L. 2. Tit. 16. de Verb. Obl. posit. 2. *Solennitas verborum, inquit, sublata est per L. 10. C. de contrah. stip. §. 1. I. de V. O. At tamen verba adhuc requiruntur et praesentia partium L. 1. §. 1. b. t. §. 11. I. de inutil. stip. nec id vsquam mutatum §. 1. in fin.* Hinc recte monet Vinnius in not. ad §. 1. I. d. V. O. manere etiam nunc in vi obligandi notissimam pacti et stipulationis differentiam. Et ita sane est. Nam pacta Romano iure non absolute requirunt verba ore nuncupata, sed fieri possunt per epistolam quoque et inter absentes, immo et nutu, L. 1. §. 2. et L. 7. §. 12. ff. de pact. Stipulatio vero loquentium praesentiumque verba requirit, d. L. 1. pr. et §. 1. ff. d. V. O. Praecipua cognoscitur diuersitas in effectu. Pacta, nisi accesserit iis praeter consensum traditio, vel solus consensus in quibusdam negotiis antiquitus et iure semper probato,

Coll. diss. A. 219, msc. 27

probato, pro efficaci ad obligandum fit habitus, vel pactum cohaereat cum contractu alio principali, vel quaedam pactorum species noua lege ad obligandum firmatae fuerint, nuda sunt, vi obligandi destituuntur, eoque nec actionem efficacem in foro producant, relicta soli pudori et conscientiae honestati. Sed laudata verborum solennitas, si addatur pactis nudis, vim obligandi parit, immo peculiarem contractum efficit, actionemque et acceptilatione liberationem ipso iure valentem producit.

Verum de illa nunc videndum Opinione, quae non solum formulas, sed ceteras quoque solennitates Iure civili recentiore abrogatas esse contendit. Habet eam Illustris a Leyser ad ff. Sp. 39. med. 5. Nostram, inquit, sententiam ipsi Imperatores in L. 10. C. de contrah. stip. et §. 1. I. de V. O. tuentur, ubi ad hoc, ut actus aliquis stipulationis firmitatem habeat, consensum saltem contrahentium, seu sensum et consonantem intellectum ab utraque parte desiderant. Quibus legibus cum nec praesentia partium, nec verba ore prolata requirantur, adducimur, ut omnem differentiam, quae inter pacta et stipulationis intercessit, non demum iure Canonico, sed ipso Iure Romano recentiore sublatam, et leges, in quibus vis obligandi pactis nudis detrahitur, ad ius antiquatum referendas esse credamus. Liceat contra hanc opinionem aliquid monere. 1) Imperator Leo, uti ex disertis d. l. 10. verbis apparet, et supra iam a nobis adnotatum est, de solennibus tantum formulis loquitur, praesentiae partium contrahentium et verborum ore prolatorum nullam facit mentionem. Talia igitur sunt praedicata, qualia permittuntur a suis subiectis, et abrogatio ad conceptas solum formulas, non ad reliquam stipulationis solennitatem pertinet. 2) Non opus erat solennitatem praesentiae, loquelae et temporis requirere denuo, cum legislator de his nihil noui con-

B

stituat,

stituat, eas vero non abrogavit, quia in Lege abrogante eas non commemoravit. Cuius in abrogatione nulla fit mentio, eius facta non est abrogatio. 3) Hanc nostram Legis 10. C. de contrah. stip. explicationem confirmat §. 1. I. de Verb. Obl. Nam Imperator Iustinianus discrete indicat ac velut digito monstrat, quid constitutione Leonina sit abrogatum. Primo enim recenset inanes formularum cantilenas, quae olim usitatae fuerint. Spondes? spondeo. Promittis? promitto, etc. ac deinceps statim subiungit, quid sibi videatur de his formulis et quid Leoni visum. *Sed haec, inquit, solennia verba, olim quidem in usu fuerunt, postea Leonina constitutio lata est, quae, solennitate verborum sublata, sensum et consonantem intellectum ab utraque parte solum desiderat, quibuscunque tandem verbis expressum.* 4) Nec est, quod dicas, per solennitatem verborum sublata intelligi non solum conceptas formulas, sed etiam verba a praesentibus ore prolata in continenti, cum Imperator hoc quidem loco non restricta, sed generali oratione solennitatem verborum exprimat: non est, inquam, quod haec opponas, nam restrictam locutionem ostendit substrata materia, de qua sermo est, scilicet antecedens formularum commemoratio, cum qua ea connectuntur, quae de sublata sequuntur. 5) Immo ex §. 7. I. de inutil. stip. manifesto apparet, solennitatem praesentiae et verborum ore nuncupandorum abrogatam non esse: nam mutum neque stipulari, neque promittere posse, palam est, inquit Imperator. Quod et in surdo receptum est, secundum d. §. quoniam et is, qui stipulatur, verba promittentis, et is, qui promittit, verba stipulantis audire debet. Quod sane tanquam necessitatem legalem urgere non potuisset legislator, si ista omnia sublata fuissent Leonina constitutione, ad quam provocatum est §. 1. I. de V. O. 6) Adde quod a Iustiniano, de scriptura, quae inter praesentes rem actam esse dicit,

dicit, cauetur, pro vero habendum esse illud testimonium et praesumptionem pro praesentia vtriusque personae, nisi is, qui dicit, sese vel aduersarium abfuisse, liquidis ac manifestissimis probationibus ostenderit. Qua quidem constitutione, praesumptione, contraria probatione opus non fuisset, si praesentiae paciscendum et verborum ore proferendorum necessitas a Leone vel Iustiniano abrogata fuisset. Consentit Huber. in loco supra allegato ad Instit. L. 2. Tit. 16. de V. O. pos. 2. Vinn. in not. ad §. 1. I. d. V. O. Hopp. in comment. ad d. §. I.

Reliquum est, ut etiam dicamus de *Vsu Stipulationis* et quae sit, quod ad hanc quaestionem, temporum atque sententiarum diuersitas. Apud Romanos, ex hypothese de pactis nudis, magnus fuit stipulationis usus: nam pacta illa reddebantur ad obligandum et ipso iure liberandum efficacia, quando accedebat verborum solennitas. Hinc consensus de pecunia mutuo danda, de re in depositum accipienda, de rebus permutandis, ante traditionem in contractibus realibus et innominatis in eundis, nudus existeret, per stipulationem non nudus vimque obligandi accipiebat. Inprimis necessaria erat stipulatio, quando partes consentiebant in fideiussionem, nouationem, delegationem aliaque negotia, quibus nulla fieri poterat traditio. Item magna stipulationis utilitas erat, quando laudata verborum solennitas in contractibus innominatis, re ab altero tradita, impediabat poenitentiam et repetitionem, l. 4. l. 7. C. de Rer. perm. et acceptilatio obligationes ipso iure tollebat, l. 5. ff. l. 2. l. 3. C. de Acceptil. §. 1. I. Quib. mod. obl. toll. Quae singula aliaque huc pertinentia in praesenti persequi non licet, conf. Huber. Instit. Tit. de V. O. pos. 4. 5.

Has stipulationum subtilitates aliae gentes non receperunt, sed omnia pacta modo perfecta et serio inita vim eandem habent, quam stipulationes Romanorum. Certe Germani, uti hisce formulis nunquam vsi, neque candori suo distinctionem pactorum nudorum et non nudorum conuenire rati sunt, ita hodiernum inter pactum et stipulationem nihil statuunt discriminis. Heinecc. Elem. Iur. Tit. de Verb. Obl. §. 838. Huber ad I. d. V. O. pos. 6. Titii Obs. Lauterb. 57. et 1152. Berger in Resol. Laut. p. 77. in Oecon. Iur. L. 3. t. 1. §. Leyser Sp. 39. med. 4. Quare nec opus ad Ius Canon. et quidem c. 1. et 3. X. de Pact. prouocare, et nemo fere erit, qui de moribus Germanorum haec dicta inficietur. Tamen circa contractus innominatos alii, quin et illi, qui alias principium Germanicum antea laudatum profitentur, nostra patrumque aetate, aliter senserunt, immo praeciudiciis sententiam suam firmarunt, v. Mencken. Theor. et Prax. π. Tit. de Contract. innom. §. 1. Tit. de Rer. perm. §. 2. Tit. de Verb. Obl. §. 1. Nec deesse illis videntur rationes, quibus opinionem suam defendi posse existimant. Consensum v. g. de rebus permutandis, pactum solummodo praeparatorium esse sumunt, ideoque poenitentiam circa illud licitam. Sed, ponamus, veram esse illam hypothesein, sufficit, verum adesse consensum, adesse obligandi intentionem. Sane pactum de emendo omnes agnoscunt pro valido, cur non et pactum de permutando? Secus est, si id, quod partes egerunt, in nudis, quos vocant, tractatibus, h. e. de liberationibus substituerit, aut si talis quidem actus per pactum praeparatorium intelligatur. Verum, quod deinceps obseruandum, vel ex ipsa Romanorum hypothese, cui dissentientes inhaeserunt, falsum est, quod pactum de rebus praeparandis semper sit praeparatorium: immo vero ex regula iuris ciuilibus est ille, quem pro pacto praeparatorio habent, consensus prima pars substantialis contractuum innominatorum, quemadmodum altera est
prae-

praestatio rei vel facti. Quodsi vero hypothesein Germanorum seruas, tum contractus innominati ad sui perfectionem nihil amplius, nisi mutuum consensum requirunt. Consensus v. g. de re permutanda, moribus Germanorum est contractus principalis, seu ipsa permutatio. Atque sic in ceteris. Praestatio autem rei vel facti ad consummationem pertinet, sicut in Emtione-Venditione fieri solet. Quod denique ad facultatem poenitendi, qua is, qui e sua parte impleuit promissionem, datum, licet accipiens promissum implere paratus sit, L. 2. 3. 5. pr. §. 1. seqq. ff. de Condict. caus. dat. caus. non sec. L. 5. §. 1. ff. d. P. V. reuocare potest, dd. LL. secundum hypothesein iuris Germanici, ni contradictionem veritati et euidenciae rei praefere malis, hoc itidem aliter se habet, ob efficaciam pactorum, quae vim stipulationum habent. Schilt. Ex. 32. th. 11. Stryk. de Caut. Contr. S. 3. c. 5. §. 4. Tit. I. Priu. L. 4. c. 13. §. 5. et 9. Boehmer. Digest. Tit. de Praeser. Verb. §. 3. Profecto, si ex principio Germanico, consensu perfecte dato, ante traditionem rei poenitere non licet, multo minus hoc licitum erit, re data, nisi poenitendi facultas ex regula Romani iuris, alicubi etiam in Germania recepta sit; quo respexisse videtur praeiudicium apud B. Mencken. in Theor. et Prax. π. Tit. de contract. innominat. §. 4. Hodie sane recessum est ab antiqua illa sollicitudine, et quod Maioribus vestigia Romanorum prementibus olim placuit, nunc ex melioribus rationibus pronuntiando et respondendo displicet, quod displicuit, placet.

Sed diutius huic inhaerere argumento, alia non permittunt. Superest enim, vt quaedam de Clarissimi Candidati nostri ortu, moribus, vita et eruditione, quam sibi indefesso acquisiuit labore, commemorem. Quae huc pertinent, a se ipso concepta hic refero:

Natus sum anno huius seculi XXVIII. d. XV. Septembris, Patre Ioanne Guilielmo, Regio Steurarum Procuratore, Matre Maria Tesmeria. Primis literarum rudimentis priuatim domi institutus, annum agens duodecimum ludum literarium Portensem adii, ibique sub Magistris Freytagio, Walthero, AmEnde, Stubelio, Peuccero, Hentschelio, Geislero, Heymanno et Hübschio disciplinis nauauī operam. Lipsiam me contuli anno praesentis seculi XLVI. Doctores secutus sum in Historia et Philosophia Summe Reuerendum Ioecherum et Crusium, in Iurisprudencia Illustrem Bauerum, nec non Viros Consultissimos atque Excellentissimos Hommelium, Sigelium, Menckenium, Sammetium et Franckium. Anno Seculi nostri L. examen, quod pro Candidatura vocant, subii, quo superato, exhibitisque specimenibus reliquis, facultas in foro causas orandi mihi est concessa.

Nunc a Nobis, vt ipsi Iura et priuilegia Licentiato ac Doctori Iuris vtriusque competentia decernerentur, rogauit. Instituto eum in finem examine rigoroso, ita se exhibuit, vt communi consensu omnino dignus iudicaretur, qui voti sui compos esset. Proxima Mercurii die Hora II. pomeridiana l. 5. C. de haered. vel act. vend. in Auditorio nostro Petrino interpretabitur, et demum subsequente Iouis die Exercitationem inauguralem de crimine termini moti sine Praeside defendet. Quibus peractis, Vir Illustris, Dn. ADRIANVS STEGERVS, ICTVS POTENTISSIMO POLONIA-RVM REGI ET ELECTORI SAXONIAE A CONSILIIS AVLAE, Supremae Curiae Prouincialis, Consistorii Ecclesiastici et Iudicii Prouincialis in inferiore Lusatia atque Facultatis Nostrae Assessor, nec non Ciuitatis Lipsiensis Senator grauissimus, cui ego ad hunc actum
con-

constitutus Procancellarius, Ordine approbante, Promotoris vices delegavi, Doctoris vtriusque iuris dignitatem ac praerogativas, sola excepta ad Facultatem nostram adspirandi spe, ritu solemniori die eodem impertiet. Quem actum, ut RECTOR MAGNIFICVS Comites Illustrissimi, Patres, Proceres et Ciues Academiae nostrae praesentia sua exornare dignentur, ea, qua par est obseruantia et humanitate rogo atque contendo. P. P. Lipsiae Dom. Quasim. An. MDCCLII.

L I P S I A E
EX OFFICINA LANGENHEMIANA.



LV

Handwritten text in a historical script, likely Latin or German, arranged in several lines. The text is faint and difficult to decipher due to fading and the age of the paper.

Handwritten text, possibly a title or a specific section header, located below the main block of text.

